

ΤΑ ΔΑΜΙΜΗΤΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Οί Άγγλοι, περίεργοι και εκκεντρικοί σέ όλα τους, δέν μποροῦσαν παρὰ και σὸ ζήτημα τῶν ἐπιτυμβίων νά εἶνε πρωτότυποι. Παρολαυθάινουμε μερικὲς τέτοιες ἐπιτάφιες ἐπιγραφές ἀπὸ ἓνα Λονδρεζικὸ περιοδικό :

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ

«Κάτω ἀπ' αὐτὴν τὴν πλάκα ἀνακαταύεται κάποιος, ποὺ λεγόταν στὴ ζωὴ του Γκάραφ. Πέρασε πολλὲς ρουφτινὲς στὰ νεύατα του, ἀλλὰ τώρα ἔφτασε σὲ σίγουρο λιμάνι καὶ ξεκουράζεται. Σὺγχυσε σ' αὐτὴ τὴν ἐκκλησία ζωντανὸς κ' ἐδῶ θέλησε νά τὸν θάψουν, ἀφοῦ πεθάνη. Κύριοι, μὴν τὸν κλαίτε, γιατί αὐτὸς βρῖσκειται τώρα στὸν παράδεισο, ὅπου ἰπάζοιτε πλῆθος συναδέλφων του.»

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΠΤΩΧΗΣ

«Ρεβέκκα Ρύγκερς. Δόξα τῷ Θεῷ, δέν ἔχω περὶ ἀνάγκη, ἐδῶ ὁπου εἶμαι, οἷτε ἀπὸ χριστι, οἷτε ἀπὸ σοφιστῆ. Ἐδῶ κανίνας σὺληρὸς νοικοκυρῆς δέν διώχνει τὴ φτωχὴ τὸν νοικοκύρῃσα. Ὅποιος θέλει νά μὴν ἔχη φροντίδες γιὰ τὸ νοῖα, ἂς ἔρθη νά κατοικήσῃ ἐδῶ.»

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΠΟΛΥΦΑΓΑ

«Ἐδῶ βρῖσκειται τὸ σῶμα τοῦ Ροβέρτου Μουρ. Ἄρκει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι πέθανε ἀπὸ τὸ πολὺ φαί. Ἄν ὅμως ἄκουγε τὴ γυναῖκα του, τὴ Σάρα, θὰ ἔξασκολοῦθοσε νά ζῆ.»

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΧΗΡΑΣ

«Μάρθα Βλέβιτ. Ἀπέθανε στὶς 7 Μαΐου 1681. Ὑπῆρξε σύζυγος ἐννῆα διαδοχικῶν ἀνδρῶν καὶ μόνον ὁ δέκατος ἐπέζησε αὐτῆς.»

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗ

«Χαρήτε νὰ τὸν θανάτῳ του. Ἄν ἡ ζωὴ του παρετεινόταν, θὰ μᾶς ἔθαβε δλους!»

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΥ

- Ἡ ἀμύλλα στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους εἶνε ἀφέλιμη, στοὺς κακοὺς καταστρεπτική.
- Εἶνε πολὺ ὄραιο τὸ νά μεταβιβαίη κανεὶς τὸν ἔχθρὸ του σὲ φίλο.
- Μάθε νά ζῆς ὄραια, γιὰ νά πεθάνης ὄραια.
- Ὅταν ἡ σκέψις σου εἶνε καθαρές, καὶ ἡ πράξις σου θάναι καθαρές.

- τὴν προσδέχτηκε μὲ χάρι :
- Καλῶς τὴ Φωτοῦλα μου, καλῶς τὸ κορίτσι μου... Σὲ περιμένα!...
 - Καλησπέρα, κυρία Φρόσω, εὐχῆ-θησε ἡ νεοκαλὴ κατέλλα καὶ προσφέροντας τὸ μπουκετάκι, ἐπρόσθεσε :
 - Λίγα μυριστικά, ἀπὸ τίς γλάστρες μου.
 - Φχαριστῶ, κορίτσι μου, φχαριστῶ... χαράμενη... Τὴ δροσιὰ τοὺς νᾶχης πάντα!...

Ἡ Φωτοῦλα, σπυδαεύοντας τὴν κυρία Φρόσω, πέρασε τὸ ξύλινο χαγιάτι, μίτρεε στὴν ἀπλόχωρη τραπέζα. Τὸ θυμάτῳ ἦταν στὴ μέση τοῦ τραπέζιου, κ' ὁ καινὸς τοῦ λιθανιστοῦ ἀνέβαινε ἀσπρογάλαζος κ' εὐδωδίαζε τὴ μεγάλη κάμαρα, τὴν ἀρχοντικὰ, μὲ τίς βαρεῖες κουρτινὲς τῆς, μὲ τὰ παλαιὰ κάδρα στοὺς τοίχους, ψηλά, μὲ τὸν περσικὸν καρυδένου μπουφέ, ἀνάμεσα στὰ δυὰ παρὰθυρα, ἓνα μπουφέ γεμάτον ἀπὸ βᾶλα τοῦ γλυκοῦ καὶ ἀσπρηλάου. Σὲ μὰ μορφή, χρυσαμένη κορνίζα, φηγουράριζε ἡ φωτογραφία ἐνὸς παιδιοῦ. Ἡ Φωτοῦλα, μέσ' ἀπὸ τὴν ἀχρὴ σκέπη τοῦ λιθανιστοῦ, ἐφάρξε μὰ μαπατὶ στὴ γνάμφη φωτογραφία. Ἦσαν ὁ Ἄδμης, ἦσαν ὁ παιδικὸς τῆς φίλος, μὲ τὴ μαθητικὴ στολὴ τοῦ Γυμνασίου, ἴδιος κ' ἀσπαράλλατος, μὲ πὸ γλυκὸν ποὺ χαμόγελο, ὅπως τὴ στιγμή ποὺ τῆς πρόσφερε τὸ πρῶ-σινον σταφύλι ἀπὸ τὴν κληματαιριά τοῦ πεγαδιοῦ.

Ἡ δυὸ γυναῖκες ἐκάθησαν στὸ μεντέρι. Ἡ μάνα ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο τῆς τὸ γράμμα τοῦ Ἀδμῆ. Ὁ νεαρὸς ἀντιπολιτοχάρος τῆς ἔγραφε πάλι: Γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Μετώπου, γιὰ τίς φιλίες του στὸ Σύνταγμα, γιὰ τίς ἐλπίδες του στὴ νίκη, γιὰ τὴν πίστι του στὴ ζωὴ, ποὺ τὴν ἔδρατε στολαμένη μὲ τὰ ὀραϊότερα χρώματα...

«... Τὸ τουφεκὶ δέν ἀναγε ἀκόμη, μητέρα, ἔ-λεγε. Μὰ δέν θ' ἀρρήσῃ. Ὅλοένα κεί σπράχνον-τα τὰ πράγματα... Ὅμως ἐγώ, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δικὴ σου θὰ γυρίσω ἀσπροκόρ-πος...»

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὶ εἶχε ἀπογίνει ὁ ἱεραπόστολος. Ἐνας... πνευματώδης κύριος. Ἡ παρεξήγησις τῆς Ἁγίας Γενοβέρας. Γιατὶ δέν παντρεύταν ὁ στρατάρχης Ὠζέλ. Ὁ μουσουργὸς Ραμὸ κ' ὁ ἐφημέριος. Φάλτος!... Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' στὴ Ρώμη. Τὰ δῶρα τοῦ δημάρχου. Ἡ αὐτοπεποίθησι τοῦ δικηγόρου Μπουρντέ.

Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Καμπέ, εἶχε πάει ὡς ἱεραπόστολος σὲ μὰ περιφέρειαι, κατοικουμένη ἀπὸ ἀγρίους. Μὰ μερὰ ἔξαραιότερα ἔξαραινα καὶ οἱ σίντροφοὶ τοῦ ἀγρίου νά τὸν ἀνοζητητοῦν μέσα στὰ δάση. Καθὼς προχωροῦσαν, συνάντησαν μὰ συναδεία ἰθαγενῶν καὶ τοὺς ἐρότησαν ἂν ἐγνώριζαν τὸν ἐπίσκοπο.

— Ἄν τὸν γνωρίζοιτε! ἀποκρίθησαν οἱ ἀγριοὶ. Μὰ ἐμεῖς τὸν ἐφάργαμε!...

Κάποτε ἐπαινοῦσαν μινὸς στὴν κυρία Σεβιλίε ὡς πολὺ πνευματώδη, ἔταν ἀνθρώπο, τὸν ὁποῖο ἡ ἴδια θεωροῦσε ἀνόητο.

— Βέβαια, παρατήρησε τότε ἡ ἔξυτη λογία, φαίνεται πὸς ὁ κύριος αὐτὸς ἔχει μπόλο πνεῦμα, ἀφοῦ... ἔδειξε τόσο λίγο!...

Στὴ Λιὸν ἔγινε κάποτε λιτανεῖα ἐκ μέρους τῶν κατοίκων, οἱ ὁποῖοι περιέφεραν στοὺς δρόμους τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Γενοβέρας, παρακαλῶντας νά σταματήσῃ ἡ ἀφόρητη ζέστη καὶ ξηρασία ποὺ ἐκαστοῦσαν τὴν πόλι καὶ τοὺς ἀγρούς.

Ἄλλ' ἐνὸ ἔξακολοῦθοσε ἀκόμα ἡ λιτανεῖα, ἄρχισε νά βρέξῃ δυνατὰ. Τότε ὁ ἐπίσκοπος τῆς Λιὸν εἶπε στοὺς ποστοὺς :

— Ἡ Ἁγία Γενοβέρα δέν κατάλαβε καλὰ τί θέλομε. Νόμισε πὸς τῆς ζητᾶμε νεροποντὴ!...

Ὁ περιήμιος Γάλλος στρατάρχης Ὠζέλ ἦταν κηρυγμένος κατὰ τοῦ γάμου. Κι' ὅταν τὸν ρώτησαν γίστε γιατί δισταξε νά παντρευτῆ, ἀπάντησε :

— Γιατὶ δέν κατόρθωσα ὡς τώρα νά βροῦ μὰζὶ μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ θάθελε νά-μα σύζυγός τῆς, καὶ τὸν νέο ποὺ θὰ δεχόταν νά γίνῃ πατέρας τοῦ!...

Ὁ μουσουργὸς Ραμὸ εἶχε ἀρρωστήσει βαρεὰ καὶ βρισκόταν στὰ τελευταῖα τοῦ. Ἡ κατάστασι τοῦ ἦταν πολὺ σοβαρὴ καὶ εἶχε χάσει τίς αισθησεις του. Ὅταν ὅμως ὁ ἐφημέριος ποὺ εἶχε κληθεῖ νά τὸν ἐξομολογήσῃ, ἄρχισε νά ψάλλῃ μὰ εὐχὴ, ὁ ἐτοιμοθάνατος καλλιτέχνης ἀνοῖξε τὰ μάτια του καὶ τοῦ εἶπε :

— Κύριε ἐφημέριε, δέν καταλαβαίνετε, ὅτι φαιλάσατε;...

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐξέπρησε.

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐπισκέφθη κάποτε τὴ Ρώμη, ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως, ἀκολουθώντας ἓνα παλῶ ἔθιμο, τοῦ πρόσφερε δέκα μπουκετάκια μὲ ἐκλεκτὸ κρασί καὶ ἓνα κίνιστρο γεμάτο ἀτίδια.

— Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε, σᾶς προσφέρουμε τὸ κρασί μας, τ' ἀτίδια μας καὶ τίς καρδιές μας...

— Μπράβο, κύριε δήμαρχε! τοῦ φώναξε τότε ὁ καιλογαγᾶς βασιλεὺς. Τέτοιες προσφωνήσεις μ' ἀρέσουν ἐμένα...

Κάποτε ἓνας ἔμπορος παρουσιάστηκε στὸ διάσινον δικηγόρου Μπουρντέ, τοῦ ἐξέθεσε μὰ ὑπόθεσι του καὶ τοῦ ζήτησε ν' ἀναλάβῃ νά τὴν ὑποστηρίξῃ στὸ δικαστήριον.

— Τὸ δικόν εἶνε μὲ τὸ μέρος σας, τοῦ εἶπε ὁ ἔξοχος νομομαθῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς δέν μπορῶ νά δεχθῶ τὴν πρότασί σας, γιατί ἔχω ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισι τοῦ ἀνταδικοῦ σας.

— Καλὰ, ἀφοῦ τὸ δικόν εἶνε μὲ τὸ μέρος μου, παρατήρησε ὁ ἔμπορος, κ' ἀφοῦ ὁ ἀντιδικός μου θὰ χάσῃ τὴ δική, γιατί ἀναλάβατε νά τὸν ὑπερασπίσετε;

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθῃς ὅταν γίνῃ ἡ δική, ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ τρομερὸς ῥήτορ.

Ὁ κόμης ντ' Ἀλεονόν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦταν καυτοῦρης, εἶχε τὴ μανία νά ἐπιβεβαινῇ πνεῦμα, τὸ ὁποῖο τοῦ ἔλειπε καὶ ἐγγελοσυνεῖτο ἔτσι συχνότατα.

Ὁ ἀδβᾶς Πουῖς, καυτοῦρης κ' αὐτὸς, εἶπε μὰ μερὰ γιὰ τὸν κόμητα :

— Αὐτὸ τὸ ζῶο, ἐξευτελίζει τὸ γένος τῶν καυτοῦρηδων!...

ΣΤΙΧΟΙ ΠΕΡΑΣΤΙΚΕΣ

Γυναίκες ποὺ οἶες εἶδα σ' ἓνα τραῖνο τῆ στιγμῆ ποὺ ἐκίνοῦσε γι' ἄλλα (μέρη),

γυναίκες ποὺ οἶες εἶδα σ' ἄλλου χέρι μὲ γέλιο νά περιᾶτε εὐτοχισμένο γυναικίς, σὲ μπαλκόνια νά κυττάτε σὸ κενὸ μ' ἓνα βλέμμα ἐγκαρμένον ἢ ἀπὸ ἓνα πλοῖο σαλπασμένον

μ' ἓνα μαντιλὶ ἀργὸ νά χαρταῖτε: νά ἔρατε μὲ ποσὴ νοσταλγία στὰ δειλιὰν τὰ βροχέρᾳ καὶ κρῖα σᾶς ξαναφέρνον στὴν ἀνάμνησι μου, ὡ εἶπες ποὺ ἐπέρασατε μίαν ὥρα ἀπ' τὴ ζωὴ μου μέσα (καὶ ποὺ τώρα στὰ ἔνα ἔχετε πάρει τὴν ψυχὴ μου! Κ. ΟΥΡΑΝΗΣ)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
«Η ΚΟΤΤΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ»
 Δραματικὴ Κρητικὴ παράδοσις.